

Риёзус солиҳийн шарҳи / Риёзус солиҳийн шарҳи / 895-ҳадис

895 - وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا عَطَسَ وَضَعَ يَدَهُ أَوْ ثَوْبَهُ عَلَى فِيهِ، وَحَفَّضَ - أَوْ عَضَّ - بِهَا صَوْتَهُ، شَكََّ الرَّاوي. رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ، وَالتِّرْمِذِيُّ وَقَالَ حَدِيثٌ حَسَنٌ صَحِيحٌ [د 5029، ت 2745].

895. Абу Хурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам акса урсалар, қўллари ёки кийимларини оғизларига қўяр эдилар, овозларини пасайтирар [ёки тияр] эдилар».

Абу Довуд ва Термизийлар ривояти. Термизий ҳасан, саҳиҳ, дедилар.

Шарҳ: Бошқа ҳадисларда қуйидагича келтирилган:

Абу Хурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Албатта, Аллоҳ аксани яхши кўради ва эснашни ёмон кўради. Бас, ким акса ургандан кейин «Алҳамдулиллаҳ» деса, буни эшитган ҳар бир мусулмонга унга «Ярҳамукаллоҳ» дейиш ҳақ бўлади.

Эснаш эса, шайтондандир. Кимнинг эснагиси келса, кафтининг орқа томони билан оғзини тўсиб иложи борича уни қайтарсин. Бас, у «Ҳооҳ» деса, шайтон унинг учун кулади», дедилар».

Ушбу ҳадисда ҳар бири кишида ҳар куни учраб турадиган икки ҳолатга нисбатан Ислом одоби, Ислом маданияти, Ислом ахлоқи баён қилинмоқда. Тумовдан бошқа вақтдаги акса уриш одатда енгиллик аломати бўлади. Акса уриш яхшилик аломати бўлганлиги туфайли, акса урган киши Аллоҳга ҳамд айтиши керак экан. Буни эшитган ҳар бири киши эса акса урган кишига «Ярҳамукаллоҳ», яъни Аллоҳ сенга раҳм қилсин, дейиши Ислом одобларидан экан.

Бунга ҳар бир мўмин-мусулмон амал қилиши керак.

Эснаш кишининг жисми ва руҳи оғирлашгани, хиралашгани аломатидир. У

ҳеч қачон яхшилик аломати бўлиши мумкин эмас. Шунинг учун муслмон киши ўзидан эсноқни иложи борича қайтариши керак бўлади.

Акса урганда нима дейилади?

Ибн Аббос розияллоҳу анҳума розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади: «Бир киши акса уриб, «Алҳамдулиллаҳ» деса, унинг ҳузуридаги фаришталар «Роббил олабийн» дейди. Банда ҳам «Роббил олабийн» деса, фаришта «Аллоҳ сенга раҳм қилсин» дейди».

Демак, акса уриб, «Алҳамдулиллаҳ» деган кишига фақат атрофда эшитиб турган кишилар эмас, балки кўзимизга кўринмайдиган, бироқ доим ёнимизда бўладиган фаришталар ҳам жавоб беришга шай туришар экан. Акса уриб, Аллоҳга ҳамд айтмаган киши бундан маҳрум бўлиб қолар экан.

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Бир киши акса урса, «Алҳамдулиллаҳ» десин. Буни эшитган биродари унга Ярҳамукаллоҳ» (Аллоҳ сенга раҳм қилсин) десин. Буни эшитган акса урган киши «Яҳдийкаллоҳ ва йуслиҳу баалака (Аллоҳ сени ҳидоят қилсин ва сени ишингни ислоҳ қилсин)» десин», дедилар».

Демак, акса урган ва буни эшитган икки муслмон ўртасида ана шундай ўзаро дуо бўлиши керак экан. Ислом ахлоқи, суннати, маданияти ана шундай экан. Буни ҳар бир мўмин-муслмон билиши, билмаганларга ўргатиб бориши керак экан.

Акса урувчи ташмити:

«Ташмит» сўзи яхшилик ва барака тилаш маъносини билдиради. Шунингдек, душманга ёмонлик келтирувчи нарсадан хурсанд бўлиш маъноси ҳам бор.

Абдурроҳман ибн Зиёд ибн Анъам Ифриқийдан ривоят қилинади: «Отам менга айтиб беришча улар Муовиянинг даврида денгизда ғазотга боришган экан. Кемамиз Абу Айюб Ансорий минган кемага бориб қўшилди.

Тушки овқатимиз келтирилганда унга одам юбордик. У ҳузуримизга келди ва:

«Мени чақирибсизлар. Мен эса рўздор эдим. Лекин даъватларингизга жавоб беришим керак бўлгани учун келдим. Чунки, мен Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг:

«Албатта, ҳар бир мусулмонни ўз биродарида олтига вожиб ҳаққи бор. Бирини тарк қилса, битта вожибни тарк қилган бўлади. Кўришганда салом беради. Даъват қилса, ижобат қилади (чақирса, бориш). Акса урганда яхшилик тилайди. Бемор бўлса, бориб кўради. Вафот қилганда, жанозасига ҳозир бўлади. Насиҳат сўраса, насиҳат қилади», деганларини эшитганман», деди. «Биз билан бир ҳазилкаш киши бор эди. У таомимизга қўшилган одамга «Аллоҳ сенга хайр ва яхшиликни мукофот қилиб берсин» деди. Келган киши унинг гапи кўпайганда ундан ғазабланди. Шунда у Абу Айюбга:

«Мен бир кишига «Аллоҳ сенга хайр ва яхшиликни мукофот қилиб берсин» десам, ғазабланиб, мени сўккан одам ҳақида нима дейсан?» деди. Абу Айюб: «Биз «Бировга яхшилик тўғри келмаса, уни ёмонлик тўғрилайди» дер эдик. Бас, унга тескарисини айт», деди. У келганида: «Аллоҳ сенга ёмонлик ва қийинликни мукофот қилиб берсин» деди, у киши кулди ва рози бўлган ҳолда: «Ҳеч ҳазилингни қўймас экансан-да», деди. Шунда ҳазилкаш киши: «Аллоҳ Абу Айюб Ансорийга яхшиликни берсин» деди».

Бу ривоятда мусулмонларнинг биринчи авлодида катта ва ҳурматли кишиларнинг эъзоз ва эҳтироми ҳамда катталарнинг ўзидан кейингиларга тарбияси ўз ифодасини топган. Ровийнинг отаси аъзо бўлган жамоа аъзолари катта саҳобий Абу Айюб Ансорий розияллоҳу анҳуни ҳурмат қилиб ўз тушлик таомларига чақириб келиш учун одам юборганлар.

Абу Айюб Ансорий розияллоҳу анҳу ўзлари нафл рўза тутган бўлсалар ҳам мазкур даъватни қабул қилиб чақирувчилар ҳузурига ташриф буюрганлар ва шу мавзу бўйича ўзлари билган ҳадисни айтиб берганлар. Шу билан бирга у киши мазкур жамоа аъзолари ўртасида ўзаро муносабатда пайдо бўлган чигални ечишда ҳам ёрдам берганлар. Абу Айюб Ансорий розияллоҳу анҳунинг ўзларини бирга тушлик қилишга даъват қилган жамоа аъзоларига айтиб берган ҳадисларида мусулмоннинг мусулмондаги ҳақлари тўғрисида сўз юритилган. Улар олтидир.

Мана шу олти амал мўмин-мусулмонларнинг бир-бирларидаги ҳаққидир.

1. Кўришганда саломлашиш.

Бу шаръий кўрсатмаган амал қилиш мусулмоннинг мусулмондаги вожиб ҳақи экан. Мўмин-мусулмонлар бир-бирлари билан саломлашмай ўтиб кетса, тарки вожиб содир бўлади. Улар бир-бирининг ҳаққини поймол қилган бўлади.

2. Бирор мусулмон томонидан валиймага таклиф қилинган киши таклиф қилинган жойга бориши керак. Мана, буюк саҳобий Абу Айюб Ансорий розияллоҳу анҳу рўзадор бўлишларига қарамай, ҳурматли, обрў-эътиборли кишилар эмас, оддий одамлар чақирса ҳам, буни уларнинг ҳаққи деб билиб, келдилар.

3. Акса уриб, Аллоҳга ҳамд айтган кишига жавоб бериш ҳам ўша кишининг ҳаққи.

Бу амал адо этилмаса, бир мўмин-мусулмоннинг ҳаққи поймол бўлади. Бу ҳам мусулмон жамиятининг жипслигини, ўзаро ҳурматни мустаҳкамлайдиган муҳим омилдир.

4. Ана шундай муҳим омиллардан яна бири бемор ётган биродарини зиёрат қилишдир.

Бемор бўлиб қолган биродарини кўриш ҳам мўмин-мусулмонларнинг бурчидир. Узрсиз, хаста бўлиб ётган биродарини бориб кўрмаган киши унинг ҳаққини адо этмаган бўлади.

5. Мўмин-мусулмон киши қазои қадари етиб, вафот этганда биродарларида унинг сўнгги ҳаққи қолади. Мусулмонлардан бир гуруҳи жанозага ҳозир бўлиши, имкони бўлса, уни ювишда, кўмишда иштирок этиши лозим. Акс ҳолда, бу ҳақ поймол бўлади. Буни фарзи кифоя дейилади. Масалан, бир кишининг вафот этганлигини эшитган кишилардан ҳеч бўлмаганда биттаси унинг жанозасига қатнашса, фарзи кифоя адо этилган бўлади. Бир гуруҳ мусулмонлар бу ишни қилса, бошқалардан бу вазифа соқит бўлади.

6. Насиҳат ҳам шундай. Насиҳатга, маслаҳатга муҳтож бўлиб қолган кишига биродарлари тўғри, холис маслаҳат бериши ҳам мўмин-мусулмонларнинг бурчи.

Ушбу қисса таълим-тарбия мавзусида экан. Бир киши ўзига қилинган яхши дуога яхши жавоб қайтариши, ташаккур айтиши керак. Буни нотўғри тушуниб, ҳар хил қўпол сўзлар гапириш эса одобдан эмас, чунки бу яхшиликни ёқтирмаслик бўлиб қолади. Яхшиликни истамаган одамга ёмонлик етади. Бу қиссада ҳам шундай бўлди. Яхши дуони тушунмай, аччиғи келган кишига ёмон дуо қилинди. Шунинг учун ўзаро муомалада жуда эҳтиёт бўлиш, яхшиликка яхшилик билан жавоб бериш керак экан.

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI